

KAPITOLA 1

Opatrne vojde do nemocničnej izby a skloní sa k manželovi. Ferko v okamihu otvorí oči – vycítil jej prítomnosť, spoznal ju podľa vône šampónu, používa stále rovnaký a jemu sa za tie roky usadil v nose – a pokúsi sa o úsmev.

„Ako si sa vyspal, láska?“

„Dobre,“ odvetí s námahou a Marika vie, že klame. Kvôli nej. Drobné klamstvo z lásky. Koľko ich za tie roky, čo sú spolu, bolo? Zatajovanie maličkostí, prikrášľovanie reality... vždy s cieľom ochrániť toho druhého pred bolesťou či sklamaním. Možno to vôbec nazvať klamstvom? Asi nie. Fungovalo to dvadsaťtri rokov. Ani jeden z nich netušil, že príde deň, keď to prestane fungovať... keď sa obidvom usídlí v očiach stála bolesť. Vo Ferkových pre chorobu, čo mu rozožiera vnútro ako kyselina a každým dňom ho od nej čoraz väčší vzdľahuje... v Marikíných pre neho. Vie, že trpí, neskutočne trpí.

„Snívalo sa ti niečo?“ spýta sa manžela zľahka, akoby sa práve zobudil v ich útulnej, domedena ladenej spálni

a nie v strohej nemocničnej izbe, ktorej biele steny za dlhé roky napáchli bolesťou, liekmi, nádejou... a smrťou.

„Nepamätám si,“ pokrúti hlavou Ferko. Zhlboka sa nadýchne, aby potlačil bolesť a statočne pokračuje. „A tebe?“ Hrá s manželkou túto ich hru o snoch naďalej, hoci ho už vôbec nebaví. Nezaujíma ho, čo sa jej snívало, bolesť ten záujem dávno surovo prehlušila. No uvedomuje si – napriek strašnej bolesti a slabosti, ktorá ho prevalcovala –, že je dôležité, aby ešte čosi patrilo len im dvom. Odkedy je čoraz bližšie k smrti, scvrklo sa ich „spolu“ na minimum. A všetko sa odohráva na nemocničnom lôžku.

„Spala som ako drevo, takže si tiež nič nepamätám,“ zaklame bez mihnutia oka Marika. V skutočnosti takmer vôbec nespala. Mučili ju obavy o manžela... stále myslí na to, kam ich život posunul, čo im osud nadelil. Trýzni sa tým noc čo noc, hoci vie, že je to zbytočné... nikomu tým nepomôže ani neodhalí pravdu. Niektoré veci sú skrátka nevysvetliteľné... a rakovina patrí medzi ne. Nikto nevie, prečo ju dostal on alebo ona. Ľudí postihuje bez rozdielu veku, farby pleti či vyznania, dokonca zabíja aj deti. Vie, že jej úvahy sú zbytočné, ale zároveň sú také... prirodzené. Spolu s otázkou prečo? spájajú tisíce ľudí bez toho, žeby to čo len tušili... Rakovina je hnusná, odporná choroba, ktorá v každom kúte tohto sveta prebúdza v ľuďoch desivý strach, pretože sa ešte vždy ne-našiel liek, ktorý by ju zastavil. Prečo? Táto otázka jej v hlave hučí už dva mesiace, odo dňa, keď Ferkovi diagnostikovali rakovinu pankreasu... a hučí čoraz hlasnejšie.

Odpoveď však stále neprichádza. Všetci máme sklony ochorenie na niečo zvaliť. Fajčil, to určite preto. Nezdravo jedol, samé masné jedlá, žil v strese, málo spal, pil... Toľko dôvodov! Ani jeden však nemusí byť ten pravý. Človek len tápe v tme, hľadá, čoho by sa zachytil. Chce pochopiť... Lenže u Ferka nič zo spomínaných dôvodov neplatilo. Žili zdravo, Marika už roky varí najmä vegetariánske jedlá, raz do týždňa mávali ryby, jedli veľa zeleniny a ovocia, jednoducho, stravovali sa zdravo. Ferko navyše denne behával. Nefajčil. Nepil. Teda, pohárik vína po večeri predsa nikto nemôže označiť za pitie. Tak prečo potom? Dočerta, prečo?! Je mladý... a vždy bol zdravý. Až doteraz...

„Pani doktorka, máme súrny prípad!“ ozve sa od dverí, Marika sa otočí a pozrie na mladú sestričku, ktorej sa v očiach zračí súcit. Takmer celá nemocnica vie, čo prežíva, a všetci sa pre to trápia. Pre ňu... Marika tak ďaleko ešte nedošla. Nemyslí na budúcnosť, nemyslí na seba, len na svojho manžela sužovaného krutými bolesťami. Doslova sa jej stráca pred očami. Kosti obalené priesvitnou pokožkou... ruka, ktorá sa jej dotýka, nemá v sebe teplo.

„Idem,“ prikývne, postaví sa, skloní sa, aby mohla manželovi dať jemný bozk na pery, cítiť z nich pach liekov... a smrti, a premáha plač, ktorý sa jej zo srdca prediera k očiam. „Zasa prídem, láska.“

„Viem,“ uskrnie sa Ferko. „Nikdy mi nedáš pokoj.“

„Už som raz taká,“ usmeje sa Marika a vychádza z izby. Za dverami, zabúdajúc na prítomnosť mladej

sestry, skloní hlavu do dlaní a tíško vzlykne. Cíti bolesť v celom tele, no najhoršie je na tom srdce. Občas ju prepadne nezmyselná otázka: Ako je možné, že jej ešte nepuklo? Od žiaľu. Veď v rozprávkach to tak chodí. V rozprávkach, pomyslí si trpko. *Tie majú dobré konce.* V živote však často nie. A človek musí zniesť všetko. Aj umieranie najbližšieho človeka. Človeka, s ktorým žila dvadsaťtri rokov, ktorý jej bol milý od okamihu, ako sa stretli, a doteraz sa na tom nič nezmenilo, hoci prežili aj ťažké chvíle a nie každý deň im na cestičku manželstvom svietilo slnko...

„Pani doktorka,“ pripomína sa opatrne sestra, „na sále vás čakajú.“

„Iste,“ hľadá svoj hlas. „Iste,“ zopakuje už o čosi pevnejšie a pohľad očí sa jej mení. Dokonca sa aj podvedome vystrela. V jednej chvíli bola užialená manželka, teraz sa z nej stala lekárka, zodpovedná a silná. „O čo ide?“ spýta sa cestou k výťahu, sestra jej nestíha, musí pobehnúť.

„Dvadsaťtriročná rodička,“ sype zo seba sestra. „Pred hodinou jej odtiekla plodová voda, manžel ju okamžite naložil do auta, lenže uviazli v dopravnej zápche.“

„Nejaké problémy?“ zisťuje, kým ich výťah vezie na horné poschodie, sestra pokrúti hlavou.

„Nie, žena aj dieťa sú v poriadku, nepredpokladajú sa nijaké komplikácie. Až na tú rýchlosť,“ doloží s úškrnom.

„Dobre,“ povie skôr pre seba Marika, vyjde z výťahu a zamieri k pôrodnej sále. Pristaví sa pri umývadle, de-

zinfekčným mydlom si niekoľkokrát po sebe umýva ruky, potom prejde k lôžku, na ktorom vzlyká prvoroďčka, a dáva si rukavice. Vníma jej plavé vlasy aj modré oči, v ktorých sa zračia obavy a neistota, typická kombinácia pre takmer všetky prvoroďčky. Je mladá ako Jakub, preblesne jej hlavou, keď si v rýchllosti prebehne jej kartu.

„Som Marika Lúhová, pôrodníčka,“ predstaví sa s povzbudzujúcim úsmevom, no mladá žena nereaguje. Len prudko dýcha, z očí sa jej rinú slzy. „Manžel nebude pri pôrode?“

„Nie,“ vytisne zo seba mladá žena.

„Nie?“ začuduje sa Marika a jemne jej roztvára nohy, aby ju mohla vyšetriť. Vtom pochopí. Sestra nepreháňala. Ide naozaj o netypicky rýchly pôrod. Zakričí.

„Jarka, ideme na to!“ Pozrie na mladú ženu. „Evi,“ vždy oslovuje rodičky krstným menom, nadviaže tak s nimi bližší kontakt, zdá sa jej to v tomto výnimočnom, ale ťažkom okamihu ženy, ktorý občas trvá večnosť, veľmi dôležité, „teraz musíte tlačiť! A zo všetkých síl, rozumeli ste?“ Na mladej tvári badať zmätok a strach, Marika znechutene pokrúti hlavou. *Nemohla sa aspoň trocha pripraviť?* Len čo si to pomyslí, zahanbí sa. Príprava na pôrod je niečo celkom iné ako sám pôrod. Kým to žena neokúsi na vlastnej koži, nikdy nemôže vedieť, do čoho ide. Rovnaké je to s materstvom, pomyslí si a v duchu vidí Jakubovu tvár. No teraz nemá čas myslieť na syna, musí sa venovať dieťaťku, ktoré sa ženiným lonom húževnato prediera von... už mu vidieť hlavičku.

„Tlačte!“ skríkne Marika a sústreďuje sa na dieťaťko. Monitor ukazuje, že ozvy srdiečka slabnú, musí sa čo najrýchlejšie dostať na svet, aby sa mohlo nadýchnuť. „Ešte raz! Silno! Výborne! Ešte! Tak... hlavičku máme vonku! Vydýchnite si a ideme ďalej.“ Jarka rodičke utiera čelo, druhá sestra volá detskú lekárku.

„Nevládzem,“ zašepká mladá žena, Marika nesúhlasne cmukne.

„Musíte vládvať! Ide o vaše dieťaťko! Teraz! Silno! Silnejšie! Ešte!“ V sále je ticho... počuť len Marikine povzbudzujúce výkriky a vzlyky prvorodičky, ktorá má červenú tvár mokrú od slz. „Máme to! Je to dievčaťko! Nádherné dievčaťko,“ doloží už celkom iným, pokojnejším tónom a usmeje sa na prvorodičku. V tej chvíli sa otvoria dvere, dnu vletí mladá lekárka a berie dieťaťko Marike z rúk. Kladiet ho na stolík, prehliada mu telo, hlavu, počúva srdiečko, potom ho váži a meria.

„Tritisícdivesto gramov, štyridsaťdiväť centimetrov. Silná ako buk,“ doloží a s úľubou pozerá na drobné telíčko, sleduje jeho plač.

„Prečo plače?“ spýta sa vyplašene mladá žena, Marika sa zasmeje.

„Chce vás pozdraviť, moja milá, a inak to nevie.“

„Je naozaj v poriadku?“

„Naozaj. A mali ste nesmierne šťastie,“ doloží až s údivom v hlase Marika. „Taký rýchly pôrod som nezažila už večnosť!“ Podíde späť k ležadlu. „A teraz musí ísť von placenta. Ešte raz zatlačte, a poriadne.“

Mladá žena poslúchne, Marika skontroluje placentu

a vloží ju do koša na biologický odpad. Jej práca sa práve skončila. Rodička je v poriadku, nemusí ju ani zašívaf, a o dieťa je dobre postarané. Pozrie na hodinky. Pred dvadsiatimi minútami sa jej začala ambulancia. Povzdychne si. *Bude frmol, ako vždy, keď meškám. Niektoré pacientky budú na mňa nepriateľsky zazeraf, presvedčené, že som v bufete popijala kávu a čítala si časopis...* To je ich problém, pomyslí si vzápätí a prejde k stolu, aby zapísala do pôrodopisu potrebné údaje.

O chvíľu už stojí pri dverách.

„Keby niečo, zavolajte mi. Ale všetko by malo byť v poriadku.“ Usmeje sa na mladú ženu a doloží: „Vás si prídem po obede ešte skontrolovať. A gratulujem k dcérke!“

Na chodbe sa pozrie na hodinky. Je osem tridsať a ona má za sebou toho už toľko. Okrem iného pomohla priviesť na svet rozkošné malé dievčatko. *Dúfam, že bude zdravé a šťastné. Teraz aj neskôr, keď dospeje, a že nikdy, ani na chvíľu nebude ľutovať, že sa v dnešný májový deň narodilo.*

Vykladá nákup a zalieva si kávu. S hrnčekom v ruke prejde na balkón a usadí sa v kresle. Očami pohladí kvety, ktoré začínajú hýriť letnými farbami, potom pozrie na nebo. Je modré, ako namaľované, križujú ho biele nadýchané obláčiky, pripomínajúce cukrovú vatú. Z ulice k nej dolieha vrava, krik a smiech, daň za bývanie v centre mesta, neprekáža jej to však, práve naopak. Zvykla si, že

je stálou súčasťou jeho pulzovania a nechtiac aj svedkom kuriózných situácií. Ako napríklad včera. Pod balkónom kráčala na námestie skupina japonských turistov. Drobní, v čiernom, s fotoaparátmi cez plece aj v rukách – zdá sa, že jeden im nikdy nestačí –, tmavé vlasy a tmavé slnečné okuliare, ktoré im zakrývali polovicu tváre. Nevedela rozlíšiť ich vek, splývali v jedno. Vtom sa jeden pár začal hádať... a zakrátko sa trieskať fotoaparátmi po hlave. Na chvíľu skamenela, postrehla, že aj skupina okolo, a vzápätí sa hlasno rozosmiala. Práve v tom okamihu sa vrátil domov Jakub a konštatoval: „Mami, ty si už vážne zrelá na psychiatriu.“

„Poď sa rýchlo pozrieť!“ zavolala ho, no kým za ňou prišiel, dvojica sa už upokojila a skupina sa pohla ďalej.

„Čo sa dialo tentoraz?“ spýtal sa s pobavením, a tak mu scénu dopodrobna opísala. Smial sa spolu s ňou.

„Vieš čo? Pre teba je tento balkón lepší ako divadlo,“ uzavrel to, už s nosom v chladničke.

Jakub je stále hladný, ako každý mladý muž so zdravým metabolizmom. Páli mu to, večne potrebuje dopĺňať kalórie. Marika preto denne varí, aj keď pre jedného. Vždy si sadali za stôl traja, dlhé roky... teraz len Jakub. Ferko leží na nemocničnom lôžku, namiesto menu dostáva infúzie, a ona, ona nie je schopná jesť. Vie, že by mala, vie, že potrebuje energiu, napriek tomu nemôže. Odkedy Ferkovi diagnostikovali chorobu, schudla deväť kíl. Všetko na nej visí. Sukne, nohavice... aj pokožka. Vyzerá čudne, sama sebe si je cudzia, lenže to teraz nie je podstatné. Podstatné je zmierniť Ferkovi bolesti, do-

žičiť mu pokojné umieranie. Tíško vzlykne, vzápätí so všetkých síl bojuje s plačom, ktorý sa jej derie do očí... a vyhráva. Aspoň na chvíľu... No zdá sa jej neuveriteľné, že v dvadsiatom prvom storočí nemôžu lekári urobiť viac než len tlmiť bolesti. Nie liečiť... nie zachrániť život.

Dopije kávu a vracia sa do kuchyne. Vyťahuje z tašky karfiol, dáva ho variť, medzitým vyloží zvyšok nákupu. Keď je karfiol mäkký, rozloží ho do jenskej misy, zaleje rozšľahanými vajcami s nastrúhaným tvrdým syrom, pridá nasekanú petržlenovú vňať a všetko dá zapiecť do rúry. Z rajčín pripravuje šalát... a v jednom kuse pokukuje po hodinkách. Ferkovi sľúbila, že sa po večernej vizite zastaví. *Ešte mám hodinu*. Bezradne sa poobzerá okolo seba, akoby nevedela čo s časom, čím ho vyplniť.

Jakub podíde k nej a dáva jej bozk na líce. „Krásne to tu vonia!“

„O chvíľu môžeš večerať. Ako bolo v škole?“

„V pohode,“ mykne plecami Jakub a mizne vo svojej izbe. Marika za ním chvíľu zarazene pozerá, potom odovzdane vzdychne. *Čo by som chcela? Je to dospelý chalan, ktorý už má svoj život. Priateľov, možno dievča... o komunikáciu so mnou nestojí. Niežeby sme sa nerozprávali, ale... našim rozhovorom čosi chýba. A ja presne viem čo, no nedokážem to zmeniť. Jakub nepovažuje za potrebné rozprávať mi o svojich pocitoch... o sebe. Po usmeje sa. Kedysi, na začiatku nášho manželstva bol Ferko taký istý. Postupne, s neochvejnou trpezlivosťou, som ho učila, že mi to robí zle. Keďže mi na ňom záleží, potrebujem vedieť, čo si myslí, čo cíti, o čom snáva... a na-*

učila som ho to. Z uzavretého muža sa stal celkom iný človek, zhovorčivý a otvorený. A teraz umiera. Táto myšlienka sa jej pripletie do hlavy aj tisíckrát za deň. Pri každej spomienke, maličkosti, ktorá jej niečo pripomenie, pri hocičom. Drví ju svojou bolesťou a nedovoľuje dýchať. Napriek všetkému kúsok v nej ešte vždy verí, že sa stane akýsi zázrak...

Zazvoní telefón, dvíha ho.

„No čau!“ ozve sa na druhom konci Katka. „Ako bojujete?“

„Stále je to... rovnaké.“

„Inú odpoveď som ani neočakávala. Ja len... chcem, aby si vedela, že som tu a že mám pekné buclaté plece, na ktorom sa kedykoľvek môžeš vyplakať.“

„Viem, moja, a veľmi si to vážim,“ odvetí Marika... a pred očami sa jej vybaví Katka v čase, keď sa zoznámili. Zvláštno, človek zrazu príde do veku, keď má hlavu doslova preplnenú spomienkami. Prečo je to tak? Nevie, ale čosi jej našepkáva, že keď bola mladšia, žila intenzívnejšie, nebol priestor spomínať. Mala malé dieťa, prácu, nočné služby a manžela, ktorý jej bol na púti životom úžasným spoločníkom. Keď Jakub trocha podrástol a už nebolo nutné večer čo večer sedieť doma, pravidelne, raz za štvrťroka, chodievali do divadla a občas na večeru do reštaurácie. Mala rada tie chvíle... a nevie sa zmieriť so skutočnosťou, že už nadobro patria minulosti. Už sa nikdy nevrátia. Do ich manželstva vstúpila smrť. Ešte sa nepostavila na koniec Ferkovej postele, no už je blízko... a nik na svete to nezmení. Smrť je sil-

nejšia než medicína, než čokoľvek. Nenávidená smrť. Prináša žiaľ, bolesť a prázdno v duši.

Obe nastúpili do prvého ročníka medicíny, obe boli krásne, mladé a hlavu mali plnú snov. Zdali sa na dosah ruky. Snívali nielen o láske, ale aj o tom, že raz budú zachraňovať životy, pomáhať a liečiť. Spriatelili sa veľmi rýchlo a za tridsať rokov sa nestalo nič, čo by pretrhlo ich priateľstvo. *Páni, poznáme sa tridsať rokov! Je to vôbec možné? Vtedy sme mali osemnásť a teraz... teraz sme vo veku, keď by sme pokojne mohli byť babičky.* Pobavene pokrúti hlavou. *No to iste! Babičky!* „A ty? Čo nové?“

„Tiež všetko po starom. Kamil je večne nalepený na počítači a hrá nejaké debilné hry, akoby mal osemnásť, takže všetko ostatné mu je ukradnuté, Martin nikdy nie je doma, veď vieš, horia mu päty, no a Lena ma denne prevalcováva svojou energiou a požiadavkami na život,“ vzdychne si. „Povedz, boli sme aj my také, keď sme mali osemnásť?“

„Asi,“ prikývne s úsmevom Marika, „len... sme o tom nevedeli.“ Rozhovor s Katkou jej vždy padne dobre, zvlášť posledné týždne. Nechce sa večne krútiť v tom istom... dookola rozprávať o Ferkovi a chorobe, ktorá im zničila život. Stačí, že na to ustavične myslí.

„Náhodou, ty si bola úžasná!“ rozohní sa Katka. „Vidím ťa ako dnes! Svetlé lokne, tmavé oči a ten uhrančivý pohľad...“

„Ty si bola úžasnejšia a krajšia!“ zasmee sa Marika. „Nosila si vtedy chlapčenský účes a mala si bezchybnú postavu...“

„Och, to boli časy,“ zanarieka Katka. „Okamžite by som sa vrátila späť!“ Katka po troch tehotenstvách pribrala a už nikdy sa prebytočných kíľ nezbavila. Naopak, vekom sa čoraz väčšmi zaokrúhľuje. Marika ju však stále vidí rovnako krásnu. Bohužiaľ, Katka sa vníma inak. Večne so svojimi kíľami bojuje, väčšinou neúspešne, a ak aj čosi zhodí, veľmi rýchlo to naberie späť.

„Vážne?“ začuduje sa Marika. „Aj keď sme boli v mnohom hlúpe a nezrelé?“

„Čo tam po múdrosti! Koho zaujíma? Boli sme krásne a mladé, to bolo hlavné...“ Povzdychne si. „Vlastne asi také isté, ako je teraz Lena.“

„No vidíš,“ usmeje sa Marika. „Tak maj pre svoju dcéru trocha pochopenia.“

„Budem robiť, čo sa dá,“ sľubuje Katka. „A kedy sa uvidíme?“

„Službu mám v sobotu.“

„Ja v nedeľu,“ doplní Katka, ktorá pracuje na pediatrii a rovnako ako Marika berie svoju profesiu vážne. Ako poslanie. Okrem iného deti miluje a má s nimi až závideniahodnú trpezlivosť. To by som sa mohla od nej učiť, pomyslí si Marika nie po prvý raz. *Mne moje pacientky často lezú na nervy.*

„Hm, tak to vidím na pondelok. Prídeš ku mne alebo niekam zájdeme?“

„Mohli by sme si dať večeru, čo ty na to?“

„To znie úžasne,“ prikyvuje Marika a myslí na to, že posledné dva mesiace sa jej život odohráva zväčša v nemocnici. Buď pracuje, alebo sedí pri Ferkovom lôžku.

Doma je minimálne... len čo navarí, už beží späť do nemocnice.

„Tak zatiaľ,“ rozlúči sa s ňou Katka a Marika prejde k rúre.

„Môžeš ísť jesť!“ zakričí na syna, ktorý sa okamžite zjaví v kuchyni, akoby len čakal na to, kedy ho zavolá. Vlastne... čakal.

„Paráda, mami! Naješ sa so mnou?“

„Nie som hladná.“

„To hovoríš už dlho.“

„Viem,“ povzdychne si Marika. „Ale ja vážne nemôžem...“

„Čo si dnes jedla?“

Mariku synova starostlivosť dojme. „Rožok.“

„Suchý rožok?“ Jakubovi až preskočí hlas. „To by som umrel do hladu. Mami, neblázni a daj si trocha. Ako lekárka by si mala vedieť, že pravidelná strava, rovnako ako pravidelná stolica, je základ zdravia.“

„Vzdávam to,“ usmeje sa Marika. „Trocha si s tebou dám.“

„Super!“ poteší sa Jakub a spolu sa usádzajú pri stole. „Ideš za otcom?“ spýta sa po chvíľke Jakub, Marika prikývne.

„Zabehneš so mnou?“

„Dnes nie... už niečo mám,“ odvetí vyhýbavo. Marika sa na syna zvedavo pozrie.

„Žeby rande?“

„Mami, ty si fakt strašná!“

„Tak áno alebo nie?“

„Dobre, dobre... tak áno. Ale o nič nejde, poznáme sa len krátko, ale... je to celkom fajn baba.“

„Tak ju odo mňa pozdrav!“ povie akoby nič Marika, v snahe nedať najavo, že ju táto informácia nielen prekvapila, ale aj potešila. Jakub doteraz z akýchsi nevysvetliteľných dôvodov o randenie nestál... už sa začínala aj obávať, či je v poriadku.

„To vážne?“ Jakub na ňu zarazene pozrie, Marika pokrúti hlavou.

„Len som žartovala.“ Vstáva, je čas ísť do nemocnice. „Pokojne si pridaj... a uži si večer.“

„A ty pozdrav ocka!“

Nemocničné izby sú ponorené do ticha, len zo spoločenskej miestnosti sa ozývajú hlasy z televízora. Je pustený tak nahlas, že si Marika zatúži zakryť uši... vie však, že mnohí pacienti sú nahluchlí, potrebujú mať hlasitosť nastavenú naplno.

„Pani doktorka!“ ozve sa jej za chrbtom, no skôr než sa stihne zvrtnúť, ocitá sa v niečom náručí.

„Vojto! Máš dnes službu?“

„Presne tak,“ prikývne s úsmevom. „Za Ferkom som už bol,“ doloží, skôr než sa ho stihne spýtať.

„A?“

„Čo by si chcela počuť?“

„Ty vieš.“

„Nemožné, zlatko. Sme radi, že sa na pár dní jeho stav stabilizoval, no sama dobre vieš, čo môže prísť...“